

Horváth János Antal

kripta

augusztus vége volt már,
az utcára érve elengedtem a kezed

el kellett mennem,
oda, ahol a földút mellett lelopták jézust a keresztről,
mert réz volt és eladható,
ott mesélte a borászlány, hogy a város tönkretette azt a grófot,
a családi kriptáját minden háború alatt kifosztották,
nem maradt se család, se kripta,
csak egy murvafürtös kőfal és egy név,
nagyanyám vitt el előtte kézen fogva,
nem fázol, kérdezte, és remegett a szája,
a termelés szempontjából kedvező volt az időjárás,
nem is esett jégkár, mégis,
keserűnek ízlett az érett királyleányka két nappal a szüret előtt,
ott jöttem rá, hogy a név nem jelent semmit,
nem a tök hibás a főzelékben, hanem a kapor,
nincs kripta család nélkül, és jézus sincs kereszt nélkül,
és ahogy elmentünk a rét mellett, a napraforgók nem néztek fölfelé,
pedig dél volt és napsütés, hálátlanok voltunk,
mint mindenki, aki függ valamitől